

[Lembourn.]

ren selv nævner det: udsigterne er ikke lyse. Det vil derfor være nødvendigt at prøve at investere kraftigere i andre erhverv og især i turisme. Og det vil være nødvendigt med en endnu mere effektiv indsats i voksenundervisningen, en udbygning af de sociale institutioner, opførelse af kostskoler for de unge, der vandrer ind til byerne, og mere familieplanlægning. Men dette forudsætter for det første, at grønlænderne selv tager større del i hele denne udvikling — jeg tvivler ikke om, at de selv ønsker det. For det andet, at vi må til at erkende, at Grønland kommer ikke til at ligne Danmark i lang tid endnu. Målsætningen for megen Grønlandspolitik har været, at man skulle bringe Grønland på lige fod med Danmark. Det skulle ligne det danske samfund så meget som muligt. Hvis man vil lytte til de grønlandske stemmer, så kan det ikke lade sig gøre, og jeg mener, at man skal have det politiske mod til at erkende det, også selv om det betyder, at der vil være sensationsmagere, som vil udnytte forskellene, og selv om man ved, at der altid er en overfladisk indignation parat til at følge den slags. Enten ønsker man et daniseret Grønland med voksende konflikter mellem befolkningsgrupperne, eller også ønsker man et mere grønlandsk Grønland, og så får man til gengæld chancen for en dialog.

Jeg foretrækker det sidste, og derfor mener jeg også, at det er rigtigt at forsvare tosprogheden og dermed især det grønlandske sprog. Så længe grønlænderne selv ønsker at bevare deres sprog og anser det som et helt afgørende led i deres kulturmønster, så bør vi gøre, hvad vi kan, for at dette sprog bevares. Det betyder også, at der må være færre danske udsendte, også selv om det arbejde, der skal udføres, måske bliver mindre perfekt. Det betyder, at fødestedskriteriet må ændres, og når der kommer et andet lønningssystem, så vil det konservative folkeparti støtte et sådant.

Tredje næstformand (From): Taletiden er udløbet, hr. Lembourn. Hr. Lembourn får et øjeblik til at afrunde talen, og så er det slut.

Lembourn: Vel, må jeg så resumere, at de ønsker, jeg her har fremlagt, kan opsummeres til: en bremse på koncentrationspolitik-

ken, en anlæggelse af mere kulturelle værdimål, en balance mellem udviklingstempo og livsform, færre udsendte, en bedre uddannelse af de udsendte, også sprogligt, større investeringer i turismen, eventuel oprettelse af et erhvervsfond, der kan finansiere dette, og en større decentralisering.

Mit hovedsynspunkt på Grønlandspolitikken er, at den i højere grad skal nærme sig det grønlandske synspunkt.

Holger Hansen: Det er adskillige år siden, der i folketinget har været en debat om hovedlinjerne i Grønlandspolitikken. Grunden hertil er naturlig. Med G-60 betænkningen som udgangspunkt har Grønlandsrådet haft til opgave at rådgive ministeren i den stadige justering af den løbende politik inden for den målsætning, der opstilledes af G-60. Nu nærmer vi os afslutningen af den 10 års plan, som G-60 lagde frem, og det må derfor være rigtigt, at folketinget nu har en sådan almindelig drøftelse af linjerne fremad.

Man kunne spørge, om afslutningen af den førnævnte 10 års periode igen ville gøre det rimeligt med en kommission eller en udvalgsundersøgelse, som det skete i 1950 og i 1960. Svaret må nok blive nej. Med Grønlandsrådet, hvor såvel politikere fra landsråd som fra folketing har sæde, har vi det organ, der kan drøfte linjerne for den kommende tid, om end nok med større åbenhed ud imod offentligheden i Grønland og her såvel som over for landsråd og folketing. Jeg skal ikke her stille forslag om en ændring af rådets praksis på dette område, men nok henstille, at spørgsmålet overvejes i lyset af, at rådet efter mit skøn vil få en mere central placering i og med dets overvejelser omkring de lange linjer fremefter.

Jeg vil gerne på venstres vegne takke ministeren for Grønland for redegørelsen. Venstre er på næsten alle punkter enig med ministeren i hans oplæg. Vi vedkender os ansvaret for den førte politik og mener, at investeringspolitikken i det sidste tiår har været rigtig i sit sigte og stort set også har haft den virkning i det grønlandske samfund, som man med denne store fysiske indsats måtte forvente. Det er klart, at der under en så hastig opbygningsperiode ikke har kunnet undgås fejl, og at der er opstået problemer, men disse store og hastige inve-